

El palau remodelat

La Diputació de Girona es constituí el 5 de maig de 1822, gairebé amb la mateixa delimitació actual.

Després de moltes gestions s'establiren les oficines del cap polític de la província de Girona i de la Diputació a la casa de la plaça del Vi, també anomenada Casa del Governador; aquesta va ser la primera seu de la Diputació.

La segona s'establí a l'edifici denominat can Forn, nom que prové del fet d'haver-hi residit el notari Ramon Forn i Belled, natural de Lleida. Aquest edifici compta amb una façana de carreus de pedra, ben tallats i escairats, que presenta un manifest aire renaixentista.

L'actual conjunt arquitectònic de la Diputació fou construït pels frares de l'ordre dels Carmelites Calçats al final del segle XVII.

Després de moltes dificultats la Diputació va adquirir, l'any 1841, la propietat de l'edifici del convent del Carme. Tota la resta de segle va transcórrer marcada per dues característiques principals: la realització de petites obres de reparació, trasllats de dependència i arranjament, i la difícil coexistència amb el Govern Civil.

Un factor determinant a l'hora de fer la història de l'edifici va ser la cohabitació permanent entre les dues institucions: Diputació i Govern Civil. Els nombrosos problemes que va plantejar la citada convivència van provocar un intent de trasllat per part de la corporació local. En un primer moment va voler fer una permuta en el sentit que la Diputació cediria a l'Estat l'edifici del

Carme i, a canvi, obtindria un solar a la plaça de la Independència; aquesta proposició no va arribar a bon terme.

El diputat Frederic Frigola creu que s'ha de traslladar la corporació, però a un altre local que podria ser l'Hospici. En canvi, el senyor Josep Puig és partidari de construir un edifici de nova planta «en los terrenos que posee la Corporación en lo que hoy es huerta del Hospicio, con fachada a la calle del Progreso». En aquest cas tampoc no es va fer res.

Més endavant es va proposar comprar la casa Agullana, anomenada impròpiament Palau del Vescomtat; això va suscitar moltes crítiques i, finalment, va continuar sent propietat privada.

Durant l'etapa de 1920-1958, després de fracassar en l'intent de separació, es procurà adaptar l'edifici, per tal de gaudir de major confort i funcionalitat.

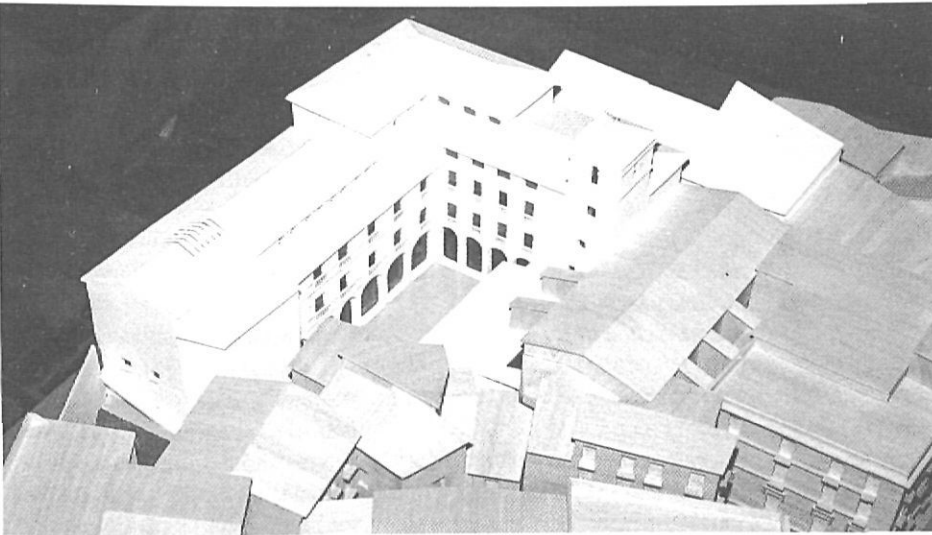
El 1944 la Diputació va invertir la posició d'abandonar l'edifici i, el 18 de febrer de l'any esmentat, es feia una primera gestió de cara a construir un nou edifici exclusivament dedicat al Govern Civil.

El juny de 1958 la Diputació de Girona va poder gaudir en exclusiva de la seu que havia hagut de compartir tant de temps.

La història del Palau de la Diputació ha estat un seguit de petites remodelacions i de constants canvis de consolidacions parcials dels elements estructurals. No ha estat fins a aquests darrers anys que s'han emprès a consciència les obres de consolidació definitiva d'estructures i remodelació

JOAN & JOSEP SECUR

global de l'immoble.

Del 1963 al 1965, es va realitzar una reforma total de l'escala principal, l'entrada i el vestíbul. El 1966 es pintà aquest sector i els anys 1967-68 es renovarien el Saló de Sessions, la sala de comissions, el despatx dels diputats i el vestíbul de la segona planta.

Durant l'any 1982 i fins al juny de 1983, es van recuperar les golfes del tercer pis de l'ala est. Alhora, es va procedir a canviar l'ascensor de l'escala principal, substituint el que hi havia estat posat l'any 1931, de cabina de fusta i, també es realitzaren altres obres, com repicar i estucar la façana principal.

La darrera intervenció que s'ha desenvolupat comprèn des de l'any 1990 fins al juny de 1991, i és l'obra més important enregistrada en tota la seva història.

L'execució de les obres s'ha centrat en tot l'edifici i, principalment, a l'ala sud. L'objectiu principal de les obres ha estat consolidar les estructures

malmeses, reconvertir els espais d'una forma funcional i ordenada. Com a mostra d'això s'han recuperat les galeries del claustre a totes les plantes, formant una zona de comunicació a totes les dependències.

A la segona planta es recupera el pas des de l'escala principal fins al vestíbul del Saló de Sessions.

La tercera planta està constituïda pel servei d'obres i

vies, oficines tècniques i el servei d'assistència als municipis que ha estat en dependències externes durant molts anys.

El nivell subterrani de l'ala sud es destinarà per a magatzem. Amb l'ampliació de les superfícies que fins ara pertanyien a la parròquia del Carme, la cohesió interna és més equilibrada.

Pel que fa a l'aspecte extern, s'ha remodelat el pati del claustre amb pedra de Girona, les façanes interiors nord, est i oest han estat netejades, repicades i posteriorment estucades amb la reposició dels elements de pedres esgavellats.

Amb aquesta última intervenció s'acaba tot un procés de restauracions parcials, amb un resultat formal notable, unitari i amb una funcionalitat clara, reordenant el nucli d'accés vertical en la intersecció de les dues ales de l'edifici i utilitzant la part interior, el claustre pròpiament dit, per als accessos horitzontals a les plantes.

ENRIC BLANCH

